

En sang i mørket

Da jeg var tumling og skulle hjem fra FDF møde, skulle jeg gå et langt stykke gennem en skov. Det var fint nok at gå gennem skoven, når det var lyst, men det var ikke så rart, når man skulle hjem og det var blevet mørkt, for der var ingen gadelygter. Der var særligt ét sted, jeg syntes var særligt farligt. Det var et sted, hvor træerne stod helt tæt sammen på hver side af den lille vej, så man ikke kunne se noget som helst, for vejen var helt dækket af skyggerne fra træerne. Var der ikke en eller anden, der lurede på mig? En, som stod bag et af træerne, og som ville springe på mig? Ja, jeg vidste godt med fornuften, at der ikke var nogen, men sæt nu, at der lige præcis i aften var en sindssyg øksemorder løs?

Rart var det bestemt ikke. Men jeg overlevede alligevel, fordi jeg kunne noget, som hjalp mig forbi det uhyggelige sted. Til FDF havde jeg nemlig lært en sang om det med mørket.

”Du, som har tændt millioner af stjerner,” sang jeg inden i mig selv, og så sang jeg den lidt højt, når jeg kom forbi det uhyggelige sted.

Nu går jeg til FDF et andet sted, hvor jeg ikke skal gennem en mørk skov. Men der har været andre mørke steder i mit liv, jeg har skullet forbi. Og det hjælper stadig at synge en salme, når det er mørkt inden i mig eller udenfor. Så er det som om der er et lille lys, der følger med.